

Sygn. akt I CSK 310/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa P.
przeciwko A. spółce akcyjnej w W., W. C. i I. S. Ż.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 kwietnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 grudnia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2160**
(dwa tysiące sto sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu – w interesie publicznym – ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 2020 r., I ACa (...) wniosła strona powodowa, wskazując na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli oczywistą zasadność skargi. Powód wskazał, że pozwani nie dochowali szczególnej staranności i rzetelności na etapie przygotowania i prezentacji materiałów prasowych.

Odwołanie się do przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wskazane przez skarżącego przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w niniejszej sprawie nie zachodzą, gdyż Sąd drugiej instancji odniósł się do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności. Uznając, że wyznaczony przez pozwanych jednodniowy termin do zajęcia stanowiska był zbyt krótki, uwzględnił jednocześnie, że żadna z osób, do których zwrócili się pozwani, nie zareagowała na skierowane do nich pytania i w żaden sposób nie wyraziła chęci ustosunkowania się do stawianych im zarzutów, nie wносиła o wstrzymanie publikacji i wydłużenie czasu na zajęcie stanowiska. Sąd Apelacyjny podobnie jak Sąd pierwszej instancji przyjął, że wymagana ustawą szczególna staranność i rzetelność przy wykorzystaniu materiałów lub podaniu ich źródła (art. 12 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowego, jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1914), nie może być utożsamiana z prawdziwością zarzutów lecz z prawdziwością podanych źródeł, ich rzetelnego wyboru, sprawdzenia i przedstawienia. Sąd Apelacyjny podkreślił z jednej strony zdecydowanie szersze granice dopuszczalnej krytyki osób sprawujących funkcje publiczne oraz prawo z drugiej zaś zarówno prawo jak i obowiązek dziennikarza przekazywania ważnych społecznie informacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.